

[Justitsministeren.]

og sagde, at jeg muligvis slet ikke havde flere Færdselsbetjente, saa nu var der opnaaet et Resultat. Men disse Udtalelser maa vist forstaas rent abstrakt, for der er kun forsvundet 2. Nu maa vi imidlertid se, hvorledes Udviklingen bliver, og hvis Udviklingen gaar i den Retning, jeg haaber, og de Regler, der nu er givet, virker efter deres Formaal: at forhindre saa mange som muligt af de Ulykker, der sker, tror jeg, vi ogsaa vil kunne undvære Færdselspolitiet eller i alt Fald indrette det i Forbindelse med det kommunale Politi paa en bedre Maade.

Steinke: Maa jeg sige til den ærede radikale Ordfører, at det er jo i og for sig ikke her Stedet til særlig at gøre op, om Københavns Kommune er mere eller mindre rig. Vi er formentlig enige om, at der her er Tale om et relativt Begreb, der er Tale om, hvorvidt Københavns Kommune eller Købstæderne i Forhold til Landet er inde under en rimelig Refusionsordning. Og hvis man er enig om, at det her drejer sig om naturlige Statsudgifter, at Politiet er en Samfundsopgave, maa det være rigtigt at hævde, at Købstæderne og Københavns Kommune har Krav paa større Refusion af Udgifter fra Statens Side, end de faar i Øjeblikket. Saa kan man kalde Kommunen rig eller ikke. Til Belysning heraf behøver jeg neppe at anføre noget, men i øvrigt er det ærede Medlem jo vel kendt med, at der foreligger en Opgørelse over, paa hvor mange Omraader og til hvor store Beløb Københavns Kommune ikke faar den Refusion, den burde have, sammenstillet med andre.

Den højtærede Justitsminister mente, at jeg havde en mærkelig Maade at argumentere paa. Jeg haaber dog ikke, Ministeren har den Opfattelse i Princippet; det var vel kun i denne Sag, han mente jeg argumenterede paa en mærkelig Maade, idet jeg hævdede, at den højtærede Minister gik baglæns. Den højtærede Minister sagde dertil, at det kom jo an paa Udgangspunktet. Nej, man kan gaa baglæns fra et hvilken som helst Udgangspunkt, det afgørende er ikke dette, det afgørende er, om man gaar baglæns i Forhold til den Udvikling, der hidtil har været, og den maa den højtærede Minister bøje sig for lige saa vel som jeg. Med forholdsvis almindelig Tilslutning har Udviklingen fra 1911 indtil Dato været den, at man lidt efter lidt har udvidet Statspolitikorpset og dets Opgaver,

og naar man saa vender om, gaar man baglæns, gaar man imod den Udvikling, der hidtil har været. Den højtærede Minister spurgte, saa vidt jeg forstod ham, om vi ikke hellere skulde lade være at gaa baglæns eller forlæns, det vil altsaa sige staa stille. I saa Tilfælde vilde jeg ikke have været saa betænkelig ved Forslaget. Men det er jo ikke at staa stille, den højtærede Minister ønsker, det er i Virkeligheden at indlede Tilbageskridtet bort fra den rationelle Politiordning.

Den højtærede Minister udtalte, at tre Partier øjeblikkelig sluttede sig hertil. At det skete øjeblikkelig, kan jeg ikke indrømme, det er sket lidt efter lidt, efter maanedlange Forhandlinger, men i øvrigt med den Tilføjelse, at man i Virkeligheden i og for sig godt kunde se, at meget talte for Enhedspolitiet, og at man maaske ogsaa vilde være med til dette, kun i hvert Fald ikke foreløbig. Hvordan man deri kan se en saa absolut Tilslutning til de Bestræbelser, den højtærede Minister gør sig til Talsmand for, er mig en Gaade, al den Stund det er udtrykt fra de andre Partiers Side, at de nærmest er af den modsatte principielle Opfattelse, eller i alt Fald ser, hvor meget der taler for denne.

Der er vel ingen Grund til at fortsætte Diskussionen om Færdselspolitiet. Jeg forstod ikke rigtig den Bemærkning, den højtærede Justitsminister nu fremsatte om, at Tallet 5 var en abstrakt Udtalelse. Min Udtalelse i Gaar gik ud paa, at der af det oprindelige Antal, 8 Færdselsbetjente var 5 tilbage; det ærede Medlem af det radikale Parti har misforstaaet mig. Men noget særlig abstrakt, hvad enten Tallet er 5 eller 6, kan jeg ikke se, der er Tale om; der er Tale om en Fejltagelse fra min Side, hvis den tredie — for 3 er jo Differencen mellem 8 og 5 — ikke skulde være snigmyrdet endnu. Jeg forstod paa Justitsministeren, at han har gode Udsigter til at blive det ved given Lejlighed.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Maegaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.